

Van 16 t/m 19 april 1998 werd in Orlando, Florida de 1998 International Conference on Attitudinal Healing gehouden. Het Thema van deze conferentie was: A New Dream: Stepping With Love Into The New Millennium.

Zo'n 300 mensen uit 5 continenten (Noord- en Zuid Amerika, Afrika, Australië en Europa) namen deel aan deze conferentie. Een aantal bekende mensen zoals Jerry en Lee Jampolsky, Diane Cirincione, Steven Halpern, James Twyman, Neale Donald Walsch, Wayne Dyer en ook minder bekende mensen zoals Blythe Bachfield, Glenda Harrison, Andrew LeCompte, boden lezingen, workshops en muziek aan. Het waren 4 dagen van ontmoeten, beleven, ervaren en samen zijn met het gedachten- en ook leefgoed van Attitudinal Healing.

Ik nam onverwacht deel aan deze conferentie. Het werd een ingrijpende ervaring voor mij. Ik was uitgenodigd deel te nemen aan een panel dat zou spreken over 'Cultural perspectives on peace'. De voorbereiding voor mijn spreekbeurt heeft me in de weken voor de conferentie flink bezig gehouden. Ik wilde eerst voor mezelf helder krijgen wat ik op dat moment over vrede dacht, of wat vrede op dat moment voor mij betekende. En verder wat de reikwijdte van 'vrede' kan zijn. Overal waar ik kwam heb ik van de gelegenheid gebruik gemaakt om te spreken over vrede. In feite vooral om dingen te vragen

over vrede. Zo vroeg ik mensen in de Attitudinal Healinggroepen en in de groep in de gevangenis wat zij essentieel aan vrede vinden. Verder vroeg ik dat aan mensen in de trein, op het perron en die ik 'toevallig' tegenkwam. De vragen: 'Mag ik met u praten' en 'Mag ik u wat vragen' deden goede dienst'.

Deze voorbereiding bracht me bij het uitwerken van een Peace-Treaty, een Vredesverdrag dat je als partners, collega's of vrienden met elkaar kunt sluiten. Het idee van zo'n verdrag had ik gezien bij de boeddhistische monnik Thich Nhat Hanh. Ik heb dit vredesverdrag vertaald naar Attitudinal Healing en Coursetaal waardoor het wellicht bruikbaar is voor mensen die met AH en de Course leven. Uiteraard betreft het slechts een 'vorm'. Maar wellicht kan deze vorm behulpzaam zijn bij het ons herinneren dat we anders naar de situatie mogen kijken. Het kan ons er wellicht aan herinneren dat we in plaats van angstig te zijn, voor innerlijke vrede mogen kiezen. Dit vredesverdrag mocht ik, op de vrijdagochtend, presenteren aan de voltallige conferentie. Het grappige is dat ik op voorhand niet wist hoeveel mensen er zouden zijn. Ik had dus besloten om 300 exemplaren van dit vredesverdrag vanuit Nederland mee te nemen naar Orlando. Er bleken uiteindelijk 300 mensen deel te nemen aan de conferentie.

Op de tweede dag van de conferentie

werd, nadat John Denver was herdacht, gesproken door Aeshah Ababio Clotey en Kokomon Clotey over 'Een wereld zonder geweld'. Voordat ze met hun lezing begonnen speelde Kokomon op de drum om hulp van onze voorouders te vragen "om dit onderwerp tot een goed einde te brengen." "Om te komen tot een wereld zonder geweld kunnen we alle hulp gebruiken", zei Kokomon. In de lezing sprak Aeshah over slavernij. Ze vertelde dat zij en Kokomon in Ghana een kasteel hadden bezocht dat toendertijd door Nederlanders gebouwd en gebruikt was om mensen als slaaf gevangen te houden en te verscheppen. Ze vertelde dat ze het kasteel inging en overmand werd door stemmen en geschreeuw en dat enorme pijn en verdriet over haar heen vielen. Ze viel op de grond en overweldigd als ze was kon ze totaal niet meer bewegen. Kokomon sleepte haar naar buiten. Daar stonden op dat moment twee Nederlanders die de architectuur van het kasteel bewonderden hetgeen Aeshah razend maakte. Ze vertelde dat ze schreeuwde: "Hoe kun je over architectuur praten als je weet wat zich hier heeft afgespeeld" en dat ze ze het liefst was aangevlogen.

Mijn deelname aan het panel stond gepland meteen na de lezing van Aeshah. Ik wist dat als ik werkelijk contact met vrede wilde maken ik, als Nederlander, iets te doen had na dit verhaal van Aeshah. Het voelde als een uitnodiging om aandacht te

geven aan hetgeen ze vertelde en aan de pijn en het lijden om daardoorheen vrede te vinden. Om een manier te vinden om, boven tijd en volken uit, te komen tot innerlijke vrede. En ik besloot op dat moment dat, al zou ik maar 3 minuten hebben om mijn verhaal te doen, ik éérsst zou spreken naar aanleiding van hetgeen Aeshah had verteld. En zo begon mijn verhaal met het vragen van vergeving namens mezelf en mijn voorouders, aan Aeshah en haar voorouders, voor al hetgeen wij haar en haar familie hebben aangedaan. Het was een uiterst ingrijpend moment voor mij en het raakte mij diep. Ik kon zo goed voelen dat dit ver boven mezelf uitging en een grote vrede kwam er over me. In de sfeer van deze vrede heb ik datgene verteld wat

ik ook nog over vrede wilde vertellen en het vredesverdrag gepresenteerd.

Het programma werd gevolgd door vele andere dingen. Workshops en lezingen, zo ook de lezing van Jerry en Lee Jam-polsky die als zeer helend werd ervaren in ouder / kind relaties. Elkaar in alle openheid in de ogen kijkend, stukken lezend uit het boek dat geschreven is vanuit hun correspondentie, zowel hun vreugde als hun pijn delend met elkaar. Een intense ontmoeting met 300 getuigen.

Terugkijkend op deze Conferentie kan ik niet anders zeggen dan dat het mijn leven (weer) veranderd heeft. De vrede die ik voelde tijdens mijn spreekbeurt heeft zich diep in mij genesteld. Het voelt alsof ik contact gemaakt heb met iets waarvan ik

de reikwijdte amper kon bevroeden en dat nu als een 'weten' aanwezig is. Ik voel het in m'n dagelijks leven, in m'n werk en het voelt goed.

Als uitvloeisel van deze conferentie hebben Maja Mihic van het Centrum voor Attitudinal Healing te Zagreb en ik afgesproken dat ik naar Kroatië zal gaan om in Zagreb en Vukovar een aantal workshops aan te bieden over vergeving en innerlijke vrede. Ik geloof dat ik daar nu méér toe in staat ben. Het is een gelegenheid voor mij veel te leren over vergeving en innerlijke vrede.

Wat mij betreft is deelnemen aan zo'n conferentie voor herhaling vatbaar.

Els Thissen